

kommen afskaaren fra og uberettiget til at lægge den Mening ind i Svarskrivelsen af 10. December 1910, som han lagde i den i Gaar.

Nu siger den højtærede Konseilspræsident, at han vil ikke komme med et særligt Lovforslag, men vil allerede til tredje Behandling søge en Bevilling paa Finansloven. Det kan blive baade ondt og godt, det kommer an paa, hvordan den Bevilling søges. Spørgsmaalet er ikke løst, hvis den højtærede Forsvarsminister kommer her til Tinget og søger en ganske lille Bevilling for i Aar, og den kan jo være ganske lille, fordi, som det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds siger, Pengene skulle først bruges, naar Kaserneerne ere byggede og Etablissementerne anlagte. I Virkeligheden skal den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister først bruge Pengene hertil om et Aars Tid eller maaske om to Aar. Hvis han da kommer og søger en ganske lille Bevilling i Aar, løser det ikke Spørgsmaalet. For saa er det muligt for den Rigsdag, som sidder til næste Aar eller maaske den efter det næste Valg at tage en anden Bestemmelse og nægte den fortsatte Bevilling paa Finansloven, og det vilde jo Kommunerne være meget daarligt tjente med. Det er klart, at smaa Kommuner, som her skulle gøre Millionlaan, ville være ude i den rene Svindel, hvis de ikke i Forvejen have deres Ryg absolut dækket fra Statens Side. Det vilde være umuligt for saa smaa Kommuner, som der her er Tale om, at paadrage sig Milliongæld til disse Foranstaltningers Iværksættelse og saa risikere senere at blive desavouerede af Staten. Det er derfor nødvendigt, hvad enten det sker ved særlig Lov eller paa Finansloven, at hele dette Spørgsmaal faar en klar Løsning, saa at Kommunerne ere fuldt ud sikre paa at faa Dækning fra Statens Side, og saaledes, at Rigsdagen klart tilkendegiver sin Villie overfor dette Spørgsmaal i dets hele Omfang. Derfor er det nødvendigt, hvis denne Sag skal løses paa Finansloven, at den løses paa en saadan Maade, at det bliver bindende for dette høje Ting fuldtud overfor hele Spørgsmaalet, og at man ikke skjuler det hele saaledes, at der er bevilget 25,000 eller 30,000 eller 50,000 eller 100,000 Kr. eller et hvilket som helst vilkaarligt Beløb til foreløbige Foranstaltninger vedrørende Garnisonsflytningerne, thi dette dækker ikke Kommunerne imod den Risiko, at de senere kunne blive desavouerede af en Rigsdag.

Det, der skal til, hvad enten det sker

ved særlig Lov eller ved en Bevilling paa Finansloven, er en saadan formuleret Vedtagelse fra Rigsdagens Side, at Staten i fuldt Omfang tilsiger Kommunerne, at Staten skal forrente og amortisere de Laan, som Kommunerne stifte, med andre Ord, vi skulle have en klar og fuld Løsning af dette Spørgsmaal: Vil Staten staa bagved de 8½ Mill. Kr., som disse 6 Kommuner tilsammen skulle laane? Det vil sige, at i Virkeligheden skal det Forhold træde klart frem, at det kun uegentlig er Kommunerne, der laane disse Penge, i Virkeligheden er det en Omvej for et Statslaan paa 8½ Mill. Kr. Saadan maa den Sag komme til at foreligge til en fuld, hel og klar Løsning, saa at ethvert Medlem af dette høje Ting skal være sig sit hele Ansvar bevidst i dette Forhold.

Nu vil det naturligvis blive hævdet, at for den største Part af disse Garnisonsflytningers Vedkommende er det nødvendigt, at man fra dette høje Tings Flertals Side bevilger, hvad dertil er fornødent, fordi den Hærlov, Rigsdagen har vedtaget, forudsætter, at en Brigade flyttes fra Jylland og Fyn over til Sjælland. Ja, det er forudsat i Hærloven, men det er udtrykkelig vedtaget, at de ekstraordinære Militæradgifter ikke skulle overstige 31½ Mill. Kr. Denne udtrykkelige Vedtagelse mener jeg med Rette at kunne sætte op imod den blotte Forudsætning i Hærloven om, at denne Brigade skal flyttes. Og vil man endelig sige, at denne Forudsætning i Hærloven dog er bindende for det nuværende Flertal i Tinget, kan den vel ikke være bindende paa en saadan Maade, at man maa sige: Selv nu i disse for Staten saa overordentlig trange finansielle Tider skulle disse 8½ Mill. Kr. bevilges straks, dette taaler ikke nogen Opsættelse, det er noget, der skal udføres til Trods for, at vi i Virkeligheden ere i meget daarlige finansielle Forhold.

Men endelig er Forholdet det, at Forudsætningen om en Brigades Flytning fra Jylland og Fyn til Sjælland indeholder absolut ingen Forudsætning om, at Garnisonen i Helsingør skal flyttes til Hillerød. Denne Flytning foranstaltning er absolut uden nogen som helst Hjemmel i nogen udtrykkelig Lovbestemmelse eller nogen bindende Forudsætning i nogen Lov. Men saa vidt jeg kan forstaa — og det vil nu efter de Spørgsmaal, som paa min Foranledning ere afgaaede fra Finansudvalget, blive oplyst —, maatte en overordentlig væsentlig Del af disse 8½ Millioner, som her skulle anvendes, kunne været sparet,